

S.

Nattofese aea pärrast tõttasid neimad ülle nōmme linna pole. Reinowadder ütles: „Sago meie kōigist, mis saab, miino südda lodab õnne. Armas lellepōeg! Pärast wimist pattude tunnistust juhtus mulle jälle mõni pissōke eksitus, mis teile tahhan tunnistada. Wana Messikāppa kerrest nūlgisin tūkki nahka, ja wōisin Kriimsilma issanda ja emanda kingad jallast. Wallega teggin ennast pai; lapses ja saatsin teised kuniinga wihha alla. Kuniingale luisistasin ühe pikka ennemuistese juttu, mis tedda Kallewi pōea wana warrale pididi juhhatama. Siis näppistasin Argpūksi, paḡin ta werrise pā pauna ja lākkitasin Kohhekellaga salla-kirja nime al kuniinga kätte. Kohhekellale makseti mõrtsuka palka. Ka lōddojānesse kōrwa krimustasin werriseks, egga olnud miino sū, kui ta elloga peasis. Warrese kaebamine on tõssi: teina naisōke lāks miino watsa. Euremad ei olle pärast wimist tunnistust juhtunud, agga üks wana luggu hundiga jai mul wimati unustusse, sedda pean teile rātima. Üksford leidime teet kōies musta mārta waršaga karja maal. Priiske wars wōis ehk nelja kune olla; Kriimsilma sõgi, isu süttis warša nähhes pōllema, ta pallus mind kulata, kas wars müa ja mis ind pididi ollema? Ma astusin liggemale ja ütlesin lahfelt terretades: „Armas mārta-emand! kas ehk wars teil müa on?“ Mārta wastas: Kui küssitud inna täielikult mulle

maksete, siis olgo wars teie omā. Warša ind seisab mul taggumise jalla labja al. Ma mõistsin mārta pilkamise juttu ja kostsin allandlikult: „Eug, gemine ja kirjutamine jai mul lapsē pōlwes õppi-mata; egga olle ma isse warša ostja, waid Kriimsilma issand nõuab warša inda. Mārta ütles: „Tulgo ta küssima!“ — Ma rāfisin taggasi tulles luggu hundile, küssides: kas ta pididi oskama luggeda? Teina wastas: „Kül sellega korda same! Ma kōisin poisikese pōlwes liggi aasta kreis-kolis, kus Weine ja Saksakele kirja luggema õppisin.“ Sedda üteldes lāks ta mārta jure ja ütles: Rāita mulle labja alt warša inda, wana moor? „Seal ta on!“ ütles mārta, jalga ülestōstes, mis eile seppal uest olli rautatud. Mārake lopsatas ni ossawalt Kriimsilma kulmo peale, et wana mees uimaselt mahha langes; mārta ruttas waršaga tullist nelja kōeo pole. Rabbatud hunt seisis tūf aega kui surnud, enne kui pāād tōstis ja hundi tanni laulma affas. Miina küssisin liggemale astudes: „Dāo, issand! kuhho mārta lāks, et te üksi laulate? Selletage mulle, armas kolitunud mees, warša inda?“ „Oh, Reinowadder, wennifene!“ oigas hunt: „ärge tulge pilkama, mul on kibbe luggu kōes. Oh, sa sõrge, jalgne mārta-lits! Tūhhi sago sulle kätte tassuma! Rabbi olli wienlasel rautatud lue terrawa naelaga, misga kuns krammi miino kulmo peale lōi, se olli teina firri. Õnneks et ellama jāin.“ — Mi, armas lellepōeg! olli luggu Kriimsilma mārta. Undke